

Der var 3 Ting, det gjaldt om:

1. At skaffe Midler til Veje til at reorganisere og sanere en Række af Foretagender og Banker, og saaledes overvinde Følgerne af Inflationstidens vilde Foreteelser.
2. Dernæst at skaffe Landet en Banklov, der begrænsede Bankernes Virkeomraade og en Lov, der forbød Bankerne at yde Kredit til enkelte Foretagender med større Beløb end en nærmere angivet Procentsats i Forhold til Bankens egen Kapital. Yderligere at indføre Love, der skærpede det personlige Ansvar for Bankdirektionernes og Bestyrelsernes vedkommende.
3. Det gjaldt om, naar Punkt 1 og Punkt 2 var gennemførte, at skabe et Fond, der kunde imødegaa kommende Kriser.

Punkt 1 blev imødegaaet ved Oprettelsen af Specialfond. Enkeltheder om, hvad det havde udrettet, kunde ikke opgives, da disse var hemmelige, men Specialfondets Midler var tilfulde anvendt til Saneringen, der nu endelig havde fundet Sted; man var saaledes ved Hjælp af dette Fond kommet ud af Krisen.

Punkt 2 ved at oprette det autonome Revisionsinstitut, hvilket samtlige Banker tvungent var Medlem af, og hvis Beslutninger i Tilfælde af Uenighed mellem Bankerne og Institutet kunde indankes for Finansministeriet, hvis Afgørelse var *endelig*, havde man skaffet sig Sikkerhed for, at Bankerne nøje overholdt Bestemmelsen vedrørende Virkeomraade og Risikobegrænsning, og

Punkt 3, endelig havde man ved Oprettelsen af det almindelige Fond skabt sig et Fond, der var bragt op til en saadan Størrelse, at det ved Kapitalisering af $\frac{3}{4}$ af de aarlige Indtægter maatte siges at være velegnet til at imødegaa selv ret store Kriser i Fremtiden.“

Storbank-Direktørens Bemærkninger vedrørende Fonds og disses af ham paa- staaede Betydningsløshed for Storbanker blev fremført; men vi fik det Svar, at adskillige Storbanker i Tsekoslovakiet var nøje knyttet til forskellige Storindustrier, og selv om det i Øjeblikket var usandsynligt, at der skulde opstaa Vanskeligheder for Storbankerne, kunde disse meget vel komme i Vanskeligheder, ifald Industrien kom i en Krisetilstand af længere Udstrækning. Løvrigt anførtes, at de Beløb, som Storbankerne aarligt var pligtige til at indbetale til Fonds, næppe var større end de Beløb, Bankerne aarligt anvendte til Avertering.

Paa Forespørgsel om hvorledes man var kommet til Rentesaetsen $1\frac{1}{2}$ pCt. af de paaskrevne Renters Beløb, svarede der, at dette selvfølgelig ikke var forsikringsteknikk udregnet, da det ifølge Sagens Natur var umuligt at beregne Risikoen forud; men man havde beregnet en Sats, der vilde give en aarlig Indtægt, af hvilken 75 pCt. kapitaliseret vilde danne en Formue af den Størrelse, man havde tænkt sig nødvendig for at imødegaa eventuelle Kriser. Man havde fundet det rimeligt, at Indlaanerne betalte Omkostningerne ved det almindelige Fond, idet dette jo maatte betragtes som en højst værdifuld og billig Forsikring for disse, hvorimod Specialfonds blev dannet ved Afgifter hidrørende fra Bankernes og Aktieselskabernes Indtægter, idet Provenuet skulde anvendes til at gøre Bod for de Skader, der allerede var opstaaet og skulde konstateres.

Endvidere meddeltes det, at man netop nu havde forelagt Nationalforsamlingen et Lovforslag, der byggede videre paa de Tanker, der i 1924 var grundlæggende for Lovkomplekset; man havde haft saa gode Resultater, at man havde fundet det opportunt at oprette et Finansraad, sammensat af Personer fra de forskellige Hovedinteressenters Side. Finansraadet skulde være autonomt med uindskrænket Beslutningsret og skulde have til Opgave særligt at sørge for, at Bankerne i saa høj Grad som muligt fordelte Risikoen paa de forskellige Stor-Engagements mellem sig, og i det hele taget skulde dette Raad i videst mulig Udstrækning rationalisere Tsekoslovaikiets Økonomi.

Sluttelig fandt Samtale Sted med et fremstaaende Medlem af det autonome Revisionsinstitut for Tsekoslovakiet, som nærmest kan sidestilles med den danske Bankinspektion, dog forsynet med en større Autoritet end denne.

Der fremkom ikke her noget udover det allerede tidligere omtalte, undtagen paa et enkelt Punkt. Man havde i Tsekoslovakiet valgt en Grænse for Fondets Hæftelse overfor Indlaanerne, naar en Bank var i Likvidation og viste Insolvens; i saa Fald garanterede Fondet og dermed Staten kun for 80 pCt. af de indlaante Beløb. Man havde valgt denne Grænse for at skærpe Ansvarsfølelsen hos Bankledere, idet disse let kunde foretage